NOTĂ ASUPRA EDIŢIEI

În ediţia de faţă a BIBLIEI de la 1688 se urmăreşte redarea textului într-o formă cît mai apropiată de ceea ce se presupune că era româna veche în epoca respectivă. Observaţiile atente asupra ediţiei *princeps* şi asupra celor două manuscrise, 45 şi 4 389, au determinat colectivul de editori să ajungă la următoarele principii de transcriere a slovelor chirilice susceptibile de interpretări:

a) ѹ final postconsonantic a fost transcris prin *-u*, dar neexistînd nici un indiciu sigur de echivalenţă fonetică a lui cu ъ (ierul mic) final, acesta din urmă nu a fost notat.

b) ѹ final după vocală, întîlnit destul de rar în cele trei texte, a fost transcris de asemenea prin *-u*: аѣсацїѹ (de saţiu).

c) ю final, notat cu remarcabilă consecvenţă în formele de perfect simplu, pers. I sg. (мъ скѹлаю = mă sculaiu), în derivatele cu sufixul *-tor* (жѹдѣкъторю = judecătoriu) şi în finalul unor substantive terminate în consoană (чѣрю = ceriu) sau în vocală (граю =graiu), a fost transcris prin *-iu*.

d) ѣ în poziţie *e* (чѣрѣ = cêre) şi în poziţie *i* (ѣгѵптѣнїн = eghiptênii) a fost transcris prin *ê*, în restul cazurilor el fiind transcris, ca de obicei, prin *-ea*. Tot prin *ê* a fost transcris uneori şi ѣ (мѹѣрѣ = muiêre), datorită frecventelor alternante cu а; în restul cazurilor, ѣ a fost transcris prin *ia* (тъѣт = tăiat, аѣспѹѣт = despuiat) sau *ea* (нѣм = neam, ne-am, аимиѣщ = dimineaţa) (pentru detalii, vezi S.T.L. FAC., p. 49–51. S.L.L., p. 49–51).

e) а în poziţie *-e*, *-i* (жѹнгаре, ѣатрилеле) a fost transcris tot prin *ê* (junghêre, vêtrilele). În celelalte cazuri, а a fost redat prin diftongii *ea* şi *ia*. În unele cuvinte de origine slavă, cu а în etimon, slova a fost transcrisă prin *ea, ia* chiar dacă în silaba următoare erau *e, i* (нѣпрїатинѹл = nepriiatinul, боарїн = boiarii). În poziţie finală, а a fost transcris în cîteva cazuri prin *-ă*, din considerente de morfologie istorică (апропїа = apropi•, жѹнгїа = junghi•).

f) Deşi valoarea dominantă a lui ъ este aceea de *ă*, iar a lui ѫ aceea de *î*, numeroasele cazuri de alternanţă grafică au impus transcrierea lor potrivit pronunţiei actuale (мънтѹн / мѫнтѹн = mîntui; гърлъ = gîrlă; кърѫрилѣ = cărările etc.), inclusiv celei dialectale (мънїѣ = mănie, пънинѣ = păine, пънъ = pănă, ръдика = rădica, ръникїн = rănichii).

g) Frecventa alternanţă a consoanelor *-ş / -şi, -ţ / -ţi* (соѱц / соѱци = sorţ / sorţi, гръниц / гръници = grăiţ / grăiţi, скосѣш / скосѣши = scoseş / scoseşi), se reflectă ca atare în textul ediţiei de faţă.

h) ч final suprascris a fost transcris uneori prin *-ce*, în spiritul textului (нич = nice, къч = căce).

i) ѵ şi ѷ au fost transcrise prin *i* chiar în cazul cuvintelor străine: ѣгѵптѣнїн (eghiptênii), кѵр (chir).

j) În cazurile foarte rare cînd ѣ are valoare de *i*, el a fost notat ca *i :* +пѣнс = împins.

k) Dintre semnele diacritice, singurul cu valoare fonetică, chendima, a fost transcris prin *i :* мѫнилѣ = mîinile, лѹ = lui.

l) Vocalele şi consoanele duble au fost redate întocmai (чѣтаатѣ = cetaate, сааѣъ = saamă, дрѣптаатѣ = dreptaate, Ѡнна = Anna, Ѡрран = Arrán).

Unele slove chirilice au fost transcrise în conformitate cu normele ortografiei actuale:

1) ѣ la început de cuvînt sau de silabă a fost redat fie prin *ie* ѣа ѣши = va ieşi, ѣоѣ = voie, паоаѣ = ploaie), fie prin *e* (ѣл = el, ѣра = era, ѣщи = eşti, мнѣ = mie, ѣи = ei, скрнѣ = scrie).

2) ѫ iniţial a fost transcris prin *ia* (ѫстѣ= iaste, съ ѫи = să iai), dar şi prin *ea* (прѣ ѫ = pre ea); aceeaşi literă precedată de ѣ a fost redată prin *ea* (ачѣѫ = acêea).

3) Potrivit aceloraşi norme, ѣ final a fost transpus prin *ia* în ачещѣ (aceştia).

4) + urmat de *n* a fost transcris *î* sau *în* (+нъациме = înălţime, +ноѫщѣ = înnoiêşte), iar înaintea labialelor *p* şi *b, îm* (+пърат); urmat de *n*, + a fost redat însă şi în acest caz prin *î* (+нпърат = înpărat).

5) Cuvintele compuse au fost ortografiate potrivit normelor actuale бинекѹѣжнтаюю = binecuvînta-voiu, ѹнт ае лемнѹл = untdelemnul), cu excepţia situaţiilor în care termenii îşi păstrau autonomia şi, în consecinţă aveau o flexiune proprie (ѹнтѹлѹи ае лемн = untului de lemn).

BDD-B791-06 © 1994 Editura Universităţii „Alexandru Ioan Cuza"
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.216.25 (2026-11-07 19:45:20 UTC)

6) Regulile ortografice actuale au fost aplicate și în cazul în care slova chirilică a fost transcrisă prin două litere latine (сѣ = se-au).

7) Restul semnelor chirilice au fost transcrise potrivit valorilor cunoscute.

La transcrierea textului, au fost coborîte în rînd suprascrierile, întregindu-se tacit toate prescurtările marcate prin titlă, cu excepția cuvintelor cu pronunție variabilă, la care întregirea s-a făcut între paranteze unghiulare (< >) potrivit contextului imediat: ѩи сѣтворѧ = și s<ă> săturară; ѩи съ спѣмжнтѣзѥ = și să s<ă> spămîntêze etc.; nu a fost întregită în nici un fel vocala finală (*i*) după consoanele *m*, *ș* și *ț*, din motivele amintite mai sus, chiar dacă în cazul ultimei consoane soluția nu e cea potrivită și pentru ms. 4 389. De altfel, numărul prescurtărilor prin contragere este destul de mic în cele trei texte: blgorodnie (blagorodnie), blgoslovi, blgslvi (blagoslovi), blstema (blestema), ciste (cinste), Dvd (David), dmn (domn), dh (duh), dmnie (domnie), Iil (Israil, Izrail), Dmnzeu – Dmnzău (Dumnezeu – Dumnezău), împrat (împărat), Is Hs (Isus Hristos), Izl (Izrael), mlă (milă), mlstiv (milostiv), mrte (moarte), mrtul (mortul), sfți (sfinți).

Tot în mod tacit au fost corectate și greșelile de tipar (foarte puține, de altfel) din ediția *princeps:* (în loc de цѧръ (greșit), кѧръ = cară; în loc de чрѣѧѵ = cerelui, чѣрюѧѵи = ceriului; în loc de пѣстрѣ копсѣѧѣ = pestre copsele, прѣсть коапсѣѧѣ = preste coapsele etc.). Alte erori, omisiunile și întregirile de text din părțile deteriorate au fost marcate prin paranteze unghiulare, însoțite de note, iar repetițiile și cuvintele de prisos au fost puse între paranteze drepte ([ ]).

Parantezele și indicațiile copiștilor celor două manuscrise au fost de asemenea marcate prin note, iar în aparatul critic (NOTE) s-au dat toate notele liminare cu variante lexicale și comentarii ale copiștilor, ce au legătură directă cu textul (cu excepția concordanțelor biblice marginale, care nu interesează prezenta ediție). Sfîrșitul textului din fiecare coloană facsimilată a ediției *princeps* în această ediție a fost marcat printr-o bară oblică în toate celelalte patru coloane ce însoțesc pe pagini facsimilul.

La editarea celor trei texte, am folosit ortografia și punctuația de azi, notînd, în plus, accentele cuvintelor comune în cazul abaterilor de la normă; la fel am procedat și în cazul numelor proprii.

Versetele textelor au fost redate prin paragrafe distincte, potrivit *Bibliei moderne,* iar neconcordanțele de segmentare și de numerotare au fost marcate prin paranteze drepte ([ ]).

BDD-B791-06 © 1994 Editura Universității „Alexandru Ioan Cuza”
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.216.25 (2026-11-07 19:45:20 UTC)